

Gevaar voor Rietland

Thorn had haast! Vogels stoven verschrikt uiteen toen hij langs de velden van Rietland aangerend kwam. Het houten zwaard dat hij altijd bij zich droeg, klapperde aan zijn riem.

Daar, voor hem, rees zijn bestemming op: een burcht met een zware stenen ommuring en hoge torens waarop kleurrijke vlaggen wapperden.

De Rietburcht! Zetel van koning Brandur, heerser over het koninkrijk Andor. Iedereen in het land had al van hem gehoord, maar slechts weinigen kenden hem zo goed als Thorn. De boerderij van zijn ouders lag er zo goed als naast en, hoewel Thorn nog maar twaalf jaar was, was hij al vaak binnen de muren geweest. Minstens één keer per jaar, ter ere van de verjaardag van de koning.

Maar vandaag was de dag veel spannender dan welke plechtige verjaardag ook: de koning had de beste strijders uitgenodigd om naar zijn kasteel te komen. Tal van ridders kwamen toegestroomd, niet alleen van Andor, maar ook van enkele buurlanden. Het was nog nooit eerder voorgekomen dat ze allemaal op één plek samen waren. Zoiets wilde Thorn voor geen geld ter wereld missen!

Maar hij was niet de enige die er zo over dacht. De toegangspoort van de Rietburcht stond open. Mannen, vrouwen en kinderen dromden naar binnen. Mooi uitgedoste edellieden

stonden schouder aan schouder met boeren en ambachtslieden in hun eenvoudig plunje.

Thorn wist dat, als hij zou aanschuiven in de rij, het een eeuwigheid zou duren om het kasteel te betreden. Maar gelukkig kende hij een sluiproute!

Hij glipte langs de menigte naar de poort toe, en wist bij de zware deuren langs de buitenkant naar binnen te sluipen. Als de deuren wagenwijd openstonden, zoals nu, ontstond er namelijk een spleet tussen de deur en de muur, vlak naast het scharnier, net breed genoeg voor hem om er zich doorheen te wurmen.

Thorn ging op handen en knieën zitten en kroop door de opening. Hij moest zijn schouders intrekken. Even bleef hij met zijn houten zwaard haken, maar het lukte: hij was in de Rietburcht! Hij kroop snel om de hoek zodat hij uit het zicht van de poortwachters bleef. Er heerste een levendige drukte op de binnenplaats, maar het was er lang niet zo druk als voor de poorten. Links stonden de stallen en de bijgebouwen, rechts van hem torenden de muren hoog boven alles uit en recht voor hem zag hij het pad dat naar het hoofdgebouw kronkelde. Tegen de flanken van het kasteel hadden kooplieden hun kraampjes opgezet om er hun stoffen, sieraden en kaarsen te verkopen. Plots klonk er een stem naast hem: 'Deze dag moet ik in mijn geheugen prenten! Het komt niet vaak voor dat ik op iemand kan neerkijken.'

Thorn, die nog steeds op handen en voeten op de grond zat,

draaide zich verbaasd om. Een wat mollige jongen met blonde haren en een bruine jas keek op hem neer.

De jongen grijnsde. 'Is er een reden waarom je op de grond aan het kruipen bent of vind je het gewoon leuk?'

Thorn veerde op, trok zijn riem met het zwaard recht en klopte het stof van zijn kleren. 'Ik was gewoon op zoek naar iets,' zei hij.

'Kram,' zei de jongen terwijl hij zijn hand naar Thorn uitstak. 'Nou, ik bedoel niet datgene waar je naar op zoek was, maar mijn naam. Ik heet Kram.'

'En ik ben Thorn,' antwoordde Thorn en hij schudde de hand van Kram. Nu hij rechtop stond, viel het hem op dat hij bijna een kop groter was dan de andere jongen.

Kram merkte Thorns blik op en grijnsde. 'Ik weet wel wat je me wil vragen. En het antwoord luidt: nee, ik ben geen verrassend kort uitgevallen reus, en ik ben ook niet gekrompen bij

een te hete wasbeurt. Ik ben een dwerg uit de Griuze Bergen en voor mijn leeftijd ben ik ongewoon groot.’

‘Oh...’ was het enige wat Thorn te binnen schoot. Hij had weleens gehoord van de dwergen uit de Griuze Bergen, maar hij had nog nooit met een van hen gesproken. Meestal waren ze op zichzelf en hadden ze weinig contact met buitenstaanders.

Déze dwerg was in elk geval erg spraakzaam. ‘Voor het geval je daar beneden op zoek was naar strijders, kroop je wel écht op de verkeerde plek rond,’ legde Kram uit. ‘Ze zijn in de grote zaal. Maar die is dicht.’

‘Is de zaal al vol?’ vroeg Thorn teleurgesteld.

‘Nee, maar kinderen mogen niet naar binnen.’

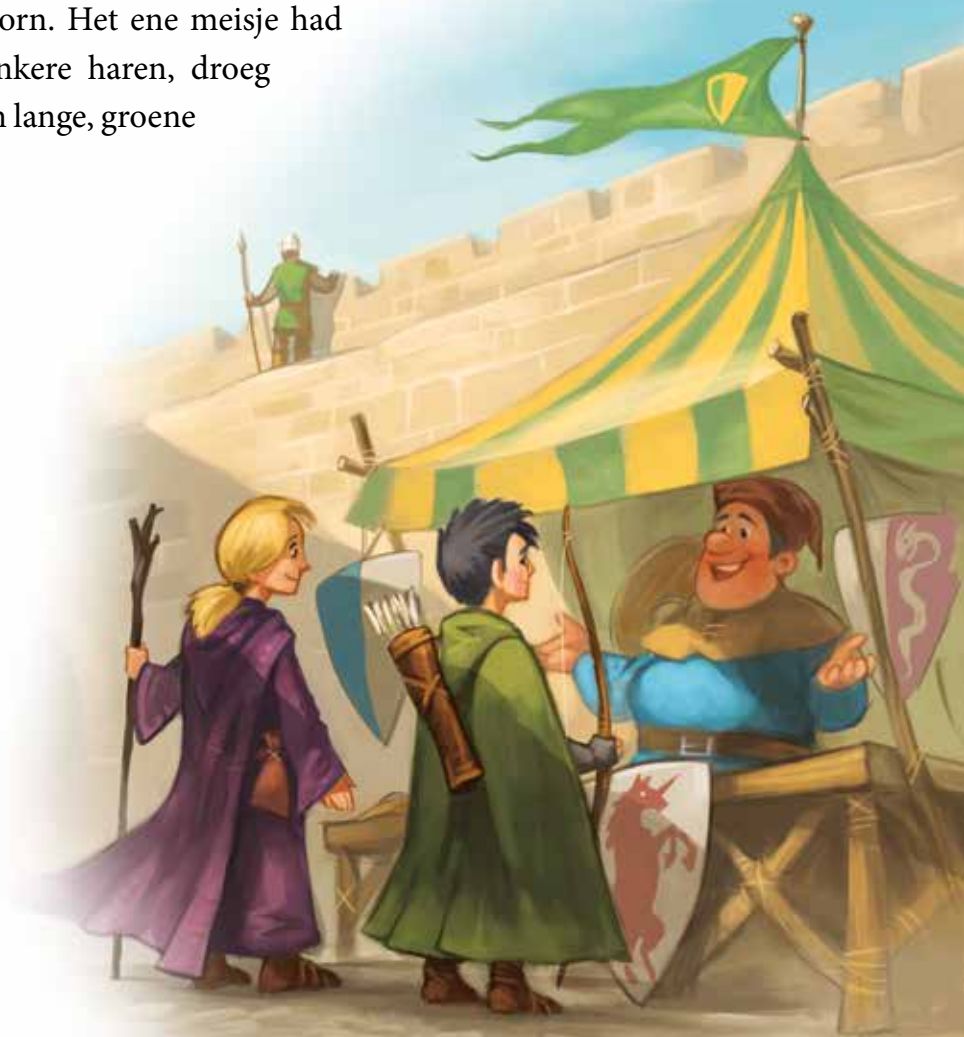
‘Hoezo? Dat is niet eerlijk!’

Thorn dacht na. De grote zaal bevond zich in het kasteel, het hoofdgebouw van de burcht. Daar was hij nog nooit geweest, maar de buitenkant kende hij goed. Het kasteel was een ingewikkeld bouwwerk vol hoekjes en kronkels. Aan de stenen zijmuren zaten talrijke uitsteeksels en schuilplaatsen die Thorn vroeger al grondig had verkend. Een mogelijke sluiproute naar binnen was hem echter nog nooit opgevallen en toch was Thorn er al eens in geslaagd het kasteel binnen te komen. Dus zou het hem nu ook lukken!

Hij knikte naar Kram. ‘Vooruit, laten we een kijkje nemen.’

De jongens baanden zich een weg door de menigte die zich rond de kraampjes verdrong. Ze liepen langs glasblazers,

messenslijpers en beeldhouwers. Bij het laatste kraampje waar ze langsliepen, werden allerlei schilden verkocht: ronde, vierkante, met en zonder versiering. De lichtste waren van massief hout, de zwaarste van massief ijzer. Aan dit kraampje was het niet druk. Er stonden maar twee meisjes voor, allebei ongeveer zo oud als Thorn. Het ene meisje had donkere haren, droeg een lange, groene

mantel met kap en hield een boog vast. Het andere meisje was blond en droeg een paarse kapmantel. In haar hand hield ze een houten staf vast die langer was dan haarzelf en bovenaan gevorkt uitliep.

Het meisje met de boog had een houten schild in de hand genomen; vermoedelijk wilde ze testen hoe snel ze ermee kon bewegen. Ze deed een stap achteruit, maar Thorn stond in de weg. Die kon niet meer uitwijken en botste tegen haar op. Een gil van haar en een vloek van hem, en toen lagen ze allebei op de grond.

‘Kun je niet uitkijken?!’ mopperde Thorn.

Het meisje antwoordde niet, maar krabbelde weer rechtop en greep naar haar schild en boog.

‘Hallo?’ drong Thorn aan. ‘Kun je je niet tenminste verontschuldigen?’

Nu keek het meisje hem aan. Haar antwoord klonk heel rustig: ‘Waarom moet ik me verontschuldigen als jij niet opzij kunt stappen?’

Het blonde meisje met de staf knikte instemmend. ‘Jij bent wel tegen haar aan gelopen.’

‘Wat?’ Thorn wilde net antwoorden toen Kram hem onderbrak.

‘Ik vind het best dat je nieuwe vrienden maakt, maar waren we niet van plan om naar de vergaderzaal te gaan?’

‘Hoe gaat jullie dat lukken?’ kwam het blonde meisje tussenbeide. ‘Daar mogen wij niet naar binnen!’

‘Dat denken jullie misschien!’ zei Thorn. ‘Maar ik ken de weg hier op mijn duimpje!’ Toen draaide hij zich om naar Kram. ‘Kom op, we moeten verder!’

Het tweetal liep in de richting van het kasteel. Het prachtige gebouw stond op een heuvel. Ze gingen de trap op die naar de grote toegangsdeuren leidde.

‘Op slot,’ zei Kram. ‘Ik heb er al aan gemorreld.’

‘Toch niet zo makkelijk, hè, om in de zaal te komen?’ hoorde Thorn een stem achter zich zeggen. Het blonde meisje en haar in het groen geklede vriendin waren hen gevolgd.

‘Ik heb het nog niet eens geprobeerd,’ zei Thorn. ‘Wat doen jullie hier?’

‘Kijken of je weet waar je het over hebt of gewoon maar een opschepper bent.’ Ze grijnsde. ‘Ik ben trouwens Eara. En dit is Chada.’ Ze wees naar het meisje met de boog.

‘Ik ben Thorn,’ antwoordde hij. ‘En dit hier is Kram. En, wacht maar, jullie zullen zien dat ik hier wel in kom!’

Met zijn ogen begon hij het gebouw af te speuren naar ingangen toen plots de deur openging. Een sterk gebouwde man hield een gespierde jongen met lange, bruine haren bij de arm vast en duwde hem het gebouw uit. Dat beviel de jongen helemaal niet.

‘Zo laat ik me niet behandelen!’ schreeuwde hij.

De man ging met gekruiste armen in de deuropening staan. ‘Het spijt me, Uwe Hoogheid, maar u bent nog geen achttien jaar.’